
STATISTICKY NE NEPRAVDĚPODOBŇÉ

LUKE

Celý večer zpochybňuju všechna svoje životní rozhodnutí. A to jenom kvůli prodejnímu automatu.

Je čtvrtek osm večer a já stojím hladový ve studentském centru. Další směnu v klubu mám až zítra večer, takže jsem s prachama trochu na štíru. Proto strčím do automatu poslední dvě dolarové mince a stisknu tlačítko pro preclíky s burákovým máslem. Kovová cívka se otočí a pytlík se začne posouvat.

Žaludek mi zavrčí očekáváním. Vynechat večeri, abych mohl pracovat v učebně statistiky, nebyl zrovna nejchytřejší nápad. Snažím se ale šetřit jak peníze, tak čas – dvě věci, kterých mám v životě málo.

Štěstí mi však nepřeje. Takže než ta ubohá náhražka večere dostane šanci spadnout mi do ruky, cívka se přestane točit. A moje preclíky zůstanou trčet na místě, visí nad okrajem police, kde se zasekl roh plastového pytlíku. Ani se nehnou.

„Sakra,“ ucedím. Praštím do automatu pěstí. Nic se nestane. *No jasně.* „Do prdele kurva práce!“

„Dost smůla...“ souhlasí se mnou tichý hlas, „... ale statisticky ne nepravděpodobné.“

Otočím se. Za mnou stojí hubená holka v obřích brýlích a čeká, až přijde u toho zatraceného automatu na řadu. „Asi si nejdeš taky pro burákový preclíky, co?“

Zavrtí hlavou. „Z buráků bych dostala anafylaktický šok.“

„Škoda. A taky dost smůla, ale statisticky ne nepravděpodobná.“

Zazubí se. „Chceš půjčit pár babek?“

„Ne, díky,“ odmítnu bez váhání. Dávám si pozor, abych si nikdy nepůjčoval od bohatých spolužáků. Až odpromuju na výbornou a najdu si co nejlepší možnou práci, nikdo pak nebude moct říct, že jsem ji získal s jejich pomocí.

Popřeju jí hodně štěstí a vyjdu z knihovny. Nezbyvá mi než se vrátit domů do Alfý Deltý a připravit si další sýrový sendvič. Takže si posunu popruh batohu výš na rameni a zamířím ke dveřím.

Cestou po nádvoří zasypaném spadáním listím si připadám jako ve filmu. Červené cihlové domy. Chodníky zalité žlutými kruhy světél ze starobylých plynových lamp. Míjejí mě mladí Rockefellerové, Carnegieové a potomci hromady dalších zazobaných rodin v těch svých luxusních oxfordkách. Líbí se mi tu a zároveň to tu nesnáším. Celý život bydlím na zdejším předměstí. Nikdo z kampusu školy nevytáhne paty, leda na letiště. V jejich očích město mimo dlážděné cestičky neexistuje.

Jenže ono existuje. A není na něj hezký pohled. Darby je staré dělnické město, na které asi sto let po založení univerzity dopadly těžké časy. Bývalo to malebné, rodinné maloměsto. Teď je to rozpadlá díra.